

Ми звали його Ікаром.

Звісно, це було не справжнє його ім'я. Дитинство на фермі навчило мене, що ніколи не можна давати імена тваринам, які призначені на забій. Натомість ти називав їх Свиня Номер Один чи Свиня Номер Два й ніколи не дивися їм в очі, аби захиститися від найменшого проблеску самоусвідомлення, наявності в них особистості чи прихильності. Коли звіря тобі довіряє, потрібно значно більше рішучості, щоб перерізати йому горло.

З Ікаром таких проблем у нас не було, бо він ніколи нам не довіряв і не мав ні найменшого уявлення про те, хто ми. Та ми багацько знали про нього. Знали, що він живе за високим парканом у віллі на пагорбі на околиці Рима. Що він і його дружина Люсія мають двох синів восьми і дев'яти років. Що, попри його величезні статки, він вирізняється простим смаком в їжі, а його улюблений ресторан — місцевий «La Nonna»¹, де він вечеряє майже щочетверга.

І що він — монстр. Саме тому ми опинилися в Італії того літа.

Полювання на монстрів — не для слабкодушких. Та й тим, кого стримують такі тривіальні доктрини, як закон чи державні кордони, воно теж не підходить. Зрештою, монстри не грають за правилами, тож і нам не варто. Якщо ми сподіваємося здолати їх.

Але коли ви відмовляєтеся від цивілізованих норм поведінки, то самі ризикуєте стати монстром. І саме це сталося того літа в Римі. І я не зрозумів цього тоді, ніхто з нас не зрозумів.

Доки не стало надто пізно.

---

¹ «Бабуся» (італ.).

1

У ніч, коли тринадцятирічна Клер Ворд мала померти, вона стояла на підвіконні своєї спальні на третьому поверсі в Ітаці й намагалася вирішити, чи варто стрибати. За шість метрів унизу були похмурі кущі форзиції, весняне цвітіння яких давно минуло. Вони б пом'якшили її падіння, та кістки, найімовірніше, були б зламані. Вона перевела погляд на клен, роздивляючись міцну гілку на відстані лише кількох футів. Клер іще не пробувала стрибати туди, бо її ніколи не змушували до цього. Донині їй удавалося прослизати через головні двері непоміченою. Та ці ночі легких втеч залишилися позаду, бо за нею стежив Нудний Боб. *Відсьогодні, юна леді, ви залишатиметеся вдома! Жодних більше гасань містом у темряві, ніби ви дика кішка.*

«Якщо я зламаю шию, стрибаючи, — подумала вона, — ви-нен буде Боб».

Так, до цієї гілки клена вона точно дотягнеться. Їй є куди піти, є з ким зустрітись, і вона не може стирчати тут вічно, зважаючи свої шанси.

Клер присіла, напружившись перед стрибком, та раптом завмерла, коли фари машини, яка наближалася, зазирнули за ріг. Мов чорна акула, під її вікнами прослизнув позашляховик і продовжив повільно рухатися тихою вулицею так, ніби шукав конкретний будинок. «Не наш», — подумала вона, ніхто цікавий ніколи не бував у резиденції її прийомних батьків

Нудного Боба й Такої ж Нудної Барбари Баклі. Навіть їхні імена були нудні, що й казати про розмови за вечерею. *«Як минув твій день, любий? А твій? Схоже, погода поліпшується, правда? Передай мені картоплю, будь ласка».*

У їхньому твідовому книжковому світі Клер була чужинкою, диким дитям, якого вони ніколи не розуміли, хоч і намагалися. Вони справді старалися. Проте вона мала б жити з художниками, акторами або музикантами, людьми, які б не спали цілу ніч і вміли веселитися. Людьми її стибу.

Чорна машина зникла. Тож зараз або ніколи.

Клер вдихнула і стрибнула. Відчула свист нічного повітря у своєму довгому волоссі, поки летіла крізь темряву. Приземлилася граційно, мов кішка, і гілка затремтіла під її вагою. Завиграшки. Вона злізла на нижню гілку і збиралася стрибнути на землю, аж тут чорний позашляховик повернувся. Знову прослизнув повз, вуркочучи двигуном. Клер стежила за ним, поки він не зник за рогом, а потім приземлилася на вологу траву.

Кинула погляд на будинок в очікуванні, що Боб вискочить із-за дверей і закричить їй: *«Негайно поверніться назад, юна леді!»* Але світла на ґанку не було.

Отепер ніч починається.

Вона застєбнула блискавку на худі й попрямувала до міського скверу, де відбувалося дійство — якщо це можна так назвати. У цю пізню годину вулиці були тихі, вікна здебільшого темні. Це був район ідеальних будиночків, оздоблених, мов імбирні пряники, в яких жили викладачі коледжів та безглютенові мами-веганки, які відвідували книжкові клуби. *«Десять квадратних миль, оточених реальністю»* — так Боб ніжно описав містечко, але він та Барбара були тут на своєму місці.

Клер не знала, де її місце.

Вона крокувала вулицею, розкидаючи опале листя своїми потертими черевиками. За квартал від неї трійко підлітків, два хлопці й дівчина, курили сигарети у світлі вуличного ліхтаря.

— Агов, — крикнула вона їм.

Вищий хлопець помахав їй:

— Привіт, Клер. Чув, тебе знову заземлили.

— Секунд на тридцять. — Вона взяла запалену сигарету, яку він їй запропонував, втягнула повні легені диму й щасливо зітхнула. — То який наш план на сьогодні? Що робимо?

— Я чув про вечірку біля водоспаду. Та нам треба туди дістатися.

— Як щодо твоєї сестри? Вона може нас підкинути.

— Нє, тато забрав у неї ключі від машини. Може, просто потиняємося тут і подивимося, хто ще з'явиться? — Хлопець замовк і сторопіло втупився за плече Клер. — Ой-ой. Хтось тільки-но влетів.

Вона обернулася й застогнала — біля бордюру спинився темно-синій «сааб». Пасажирське вікно опустилося, і Барбара Баклі сказала:

— Клер, сідай до машини.

— Я просто зависаю з друзями.

— Зараз майже північ, а завтра треба йти до школи.

— Я не роблю нічого протизаконного.

Боб Баклі наказав із водійського місця:

— Сідайте до машини негайно, юна леді!

— Ви мені не батьки!

— Але ми *відповідаємо* за тебе. Наша робота — виховувати тебе правильно, і саме це ми намагаємося робити. Якщо ти не поїдеш додому з нами зараз же, то будуть... Ну, будуть наслідки!

«Ага, я так злякалася, що аж зуби цокотять». Вона почала сміятися, але раптом помітила, що Барбара одягнена в халат, а волосся Боба стоїть сторчма на одній половині голови. Вони так поспішали наздогнати її, що навіть не одяглися. Обое видавалися старшими і втомленишими — пом'ята пара середнього віку, яку підняли з ліжка і яка завтра прокинеться ви-снаженою через неї.

Барбара втомлено зітхнула:

— Я знаю, що ми не твої батьки, Клер. Знаю, що ти ненавидиш жити з нами, та ми робимо все, що можемо. Тож, будь ласка, сідай у машину. Тобі небезпечно бути тут.

Клер кинула роздратований погляд на друзів, потім залізла на заднє сидіння «сааба» і грюкнула дверцятами.

— Отак, — сказала вона. — Задоволені?

Боб повернувся до неї:

— Ідеться не про нас, а про тебе. Ми поклялися твоїм батькам, що ти завжди будеш доглянута. Якби Ізабель була жива й побачила тебе зараз, її серце розбилося б. Непідконтрольна, весь час розлючена. Клер, ти маєш другий шанс, і це дар. Будь ласка, не прогав його. — Він зітхнув. — А тепер пристебнися, гаразд?

Якби він сердився, якби накричав на неї, вона б із цим упоралася. Але кинутий на неї погляд був такий сумний, що вона відчула провину. Провину за те, що була дурепою, а за добро платила бунтарством. Баклі не були винні в тому, що її батьки померли. Що її життя зіпсоване.

Коли їхали назад, вона сиділа, обнявши себе, на задньому сидінні, розкаяна, та надто горда, щоб перепросити. «Завтра я поводитимуся з ними краще, — думала вона. — Допоможу Барбарі накрити на стіл, може, навіть помию машину Боба. Бо, чорт, цій машині це справді треба».

— Бобе, — сказала Барбара. — Що ця машина тут робить?
Двигун загарчав. Світло фар мчало на них.

Барбара закричала:

— Бобе!

Від удару Клер швиргнуло на ремінь безпеки, а ніч вибухнула жажливими звуками. Скло розбивалося. Сталь зминалася.

І хтось плакав, схлипував. Розплющивши очі, вона побачила, що світ перевернувся догори дриґом, а схлипує вона сама.

— Барбаро, — прошепотіла вона.

І почула глухе «бах», потім ще одне. Запахло бензином. Вона висіла на ремені безпеки, і той так глибоко врізався їй у ребра, що вона ледве могла дихати. Намацала клямку, щоб звільнитися. Та з клацанням відкрилася, і її голова впала, від чого шию пронизав біль. Їй удалося якось розвернутися, і вона лежала плазьма, перед очима було розбите вікно. Запах бензину став сильнішим. Вона поповзла, звиваючись, до вікна з думками про полум'я, пекучий жар і плоть, що запікалася на її кістках. *«Вибирайся, вибирайся. Поки ще є час урятувати Боба й Барбару!»* Вона пробила кулаком залишки скла, і вони з гуркотом полетіли на хідник.

У полі зору з'явилися дві ноги і спинилися перед нею. Вона втупилася в чоловіка, який завадив її втечі. Не могла бачити обличчя, лише силует. І його пістолет.

Шини завищали, інша машина помчала до них.

Клер шаснула вглиб «сааба», мов черепаха, яка ховається у своєму панцирі. Вона відвернулася від вікна, прикрила голову руками й подумала, чи цього разу куля влучить. Чи вона відчує, як та вибухне в її черепі. Так міцно згорнулася в клубок, що чула лише звук власного дихання та гуркіт власного пульсу.

І мало не пропустила голос, який покликав її на ім'я.

— Клер Ворд? — сказала жінка.

«Напевно, я померла. І зі мною говорить янгол».

— Його немає. Зараз безпечно вийти, — сказав янгол. — Але тобі варто поспішити.

Клер розплющила очі і крізь пальці глянула на обличчя за розбитим вікном. До неї потягнулася тонка рука, і Клер зіщулилася.

— Він повернеться, — сказала жінка. — Тож швидше.

Клер схопила простягнену руку, і жінка витягла її назовні. Розбите скло задзвеніло, ніби струмені дощу, коли Клер скотилася на хідник. Вона сіла надто швидко, і ніч закрутилася навколо неї. Кинула затуманений погляд на перевернутий «сааб» і знову опустила голову.

— Ти можеш устати?

Повільно Клер підвела очі. Жінка була одягнена в чорне. Волосся зібране у хвіст, світлі пасма доволі яскраві, щоб відбивати слабке світло вуличного ліхтаря.

— Хто ти? — прошепотіла Клер.

— Моє ім'я не має значення.

— Боб... Барбара... — Клер подивилася на перевернутий «сааб». — Ми маємо дістати їх із машини! Допоможи мені. — Клер підповзла до машини з боку водія й ривком відчинила дверцята.

Боб Баклі випав на хідник, його очі були розплющені й нічого не бачили. Клер вирячилася на отвір від кулі в його скроні.

— Бобе, — простогнала вона. — Бобе!

— Ти не можеш їм допомогти.

— А Барбара? Що з Барбарою?

— Надто пізно. — Жінка схопила її за плечі й сильно струснула. — Вони мертві, розумієш? Вони обоє мертві.

Клер похитала головою, не відводячи очей від Боба. Від калюжі крові, яка тепер темним німбом розповзалася навколо його голови.

— Цього не могло статися, — прошепотіла вона. — Не ще раз.

— Ходімо, Клер. — Жінка схопила її руку й потягла вгору. — Ходімо зі мною. Якщо хочеш жити.

2

У ніч, коли чотирнадцятирічний Віл Яблонскі мав померти, він стояв посеред темного нью-гемпширського поля, шукаючи прибульців.

Віл зібрав усе необхідне для полювання знаряддя. Було в нього 25-сантиметрове дзеркало Добсона, яке він відшліфував уручну три роки тому, коли йому було лише одинадцять. На це знадобилося два місяці, він почав із грубого наждачного паперу із зернистістю 80 і переходив до все дрібнішого й дрібнішого зерна, щоб надати склу форму, розглядити й відполірувати його. З татовою допомогою він збудував власне альт-азимутне монтування. 25-міліметровий окуляр «Plössl» подарував йому дядько Брайан, який і допомагав Вілу доправляти все це обладнання на поле після вечері, коли небо було чистим. Але дядько Брайан був жайворонком, а не совою, і о десятій вечора він завжди закінчував день і йшов у ліжко.

Тож Віл залишився сам у полі за фермою тітки й дядька, як і в більшість ночей, коли небо було чистим, а місяць не світив, і шукав у небі пухнасті кульки, також відомі як комети. Якщо він колись відкриє нову комету, то точно знатиме, як її назвати: *комета Ніла Яблонскі*, на честь свого померлого батька. Астрономи-любителі весь час помічали нові комети, то чому б чотирнадцятирічному малому не стати наступним? Тато якось

сказав йому, що для цього потрібні лише відданість справі, натреноване око й багато удачі. *«Це полювання за скарбами, Віле. Всесвіт нагадує пляж, де зорі — піщинки, які ховають те, що ти шукаєш».*

Віл не виростав із пошуків скарбів. Він усе ще відчував те саме хвилювання щоразу, коли разом з дядьком Брайаном витягував знаряддя з дому і встановлював під небом, що починало темніти; мав те саме відчуття, що саме цієї ночі може відкрити комету Ніла Яблонські. І тоді зусилля не будуть марними, усі ці нічні чергування з гарячим шоколадом і батончиками. Не марними будуть навіть образи, які він чув від колишніх однокласників у Меріленді: *Товстун. Зефірний Чоловічок.*

Полювання на комети не те хобі, яке дає засмагу і пружні м'язи.

Сьогодні, як і завжди, він почав шукати невдовзі після сутінок, бо комети найкраще видно після заходу сонця або перед світанком. Та сонце сіло години тому, а він так і не спостеріг пухнасту кульку. Бачив кілька супутників, які пролетіли повз, і швидкий спалах метеора, але нічого нового, чого б він не бачив раніше в цій частині неба. Відтак перевів телескоп на іншу частину, і в полі зору з'явилася нижня зірка Гончих Псів¹. Гончі Пси. Він пам'ятав ту ніч, коли батько сказав йому назву цього сузір'я. Холодну ніч, коли вони обоє не спали до світанку, потягували питво з термоса і під'їдали...

Раптом він різко випрямився і озирнувся. Що це за шум? Тварина чи просто вітер у деревах? Віл завмер, вислухуючи хоч якісь звуки, та ніч стала неприродно тихою, такою тихою, що його власне дихання від цього зробилося частішим. Дядько

---

¹ Сузір'я північної півкулі неба.

Брайан запевняв його, що в цих деревах немає нічого небезпечного, та сам-один у цій темряві Віл міг уявити багато зубатої всячини. Чорні ведмеді. Вовки. Пуми.

Неспокійний, він повернувся до свого телескопа і змінив точку огляду. В окулярі несподівано з'явилася пухнаста кулька. *Я знайшов її! Комета Ніла Яблонскі!*

Ні. Ні, дурнику, це не комета. Він розчаровано зітхнув, коли усвідомив, що дивиться на МЗ, кулясте скупчення¹. Будь-який порядний астроном це розумів. Дяка Богові, він не розбудив дядька Брайана, щоб показати це йому, бо набрався б сорому.

Тріск гілки змусив його знову озирнутися. Щось рухалося в деревах. Там точно щось було.

Вибух відкинув його вперед. Він упав обличчям на порослу траву землю й лежав на ній, приголомшений ударом. Спалахнуло світло, стало яскравішим, і він підняв голову й побачив, що дерева світяться мерехтливим помаранчевим. Шиєю відчув жар, схожий на дихання монстра. Обернувся.

Палала ферма, полум'я здіймалося догори, мов пальці, які впивалися в небо.

— Дядьку Брайане! — закричав Віл. — Тітко Лін!

Він кинувся до будинку, але вогненна стіна перегородила шлях, а жар відкинув його назад, жар такий сильний, що обпік йому горло. Він кинувся назад і відчув сморід власного обсмаленого волосся.

«Поклич на поміч! Сусіди!» Він повернувся на дорогу і зробив два кроки, перш ніж спинився.

---

¹ Зоряне скупчення, що відрізняється від розсіяного скупчення більшою кількістю зір і чітко окресленою симетричною формою зі збільшенням концентрації зір до свого центру.

До нього йшла жінка. Одягнена в усе чорне, худа, як пантера. Її біляве волосся було зіbrane позаду у хвіст, а мерехтливе сяйво вогню відбивалося від гострих рис обличчя.

— Допоможіть мені! — закричав він. — Мої дядько й тітка — вони в будинку!

Вона подивилася на ферму, що вже вся палала.

— Вибач. Та для них надто пізно.

— *Не* пізно. Ми мусимо їх урятувати!

Вона сумно похитала головою.

— Я не можу допомогти їм, Віле. Але тебе — тебе я можу врятувати. — Вона простягнула руку. — Ходімо зі мною. Якщо хочеш жити.

3

Є дівчата, яким пасує рожевий. Є ті, які можуть прикрашати себе бантами й мереживом, пурхати в шовковій органзі й мати чарівний і жіночний вигляд.

Джейн Ріццолі не була з тих дівчат. Вона стояла у спальні матері, дивилася на себе у дзеркало на повен зріст і думала: «Просто застрельте мене. Застрельте негайно».

Сукня-дзвоник була того рожевого кольору, якого буває жуйка, з брижами завширшки з клоунський комір на декольте. Пишну спідницю вкривали ряди гротескних рюшів. Навколо талії обвивався пояс, зав'язаний велетенським рожевим бантом. Навіть Скарлет О'Хара¹ була б нажахана.

— О, Дженні, лише поглянь на себе! — сказала Анджела Ріццолі, сплескуючи від захвату руками. — Ти така красива, що вкрадеш у мене всю увагу. Хіба ти не в захваті?

Джейн моргнула, надто спантеличена, аби сказати бодай щось.

— Звісно, тобі доведеться вдягнути високі підбори, щоб образ був довершеним. Атласні шпильки, думаю. І букет із рожевими трояндами й лищицею. Чи це надто старомодно? Може, варто зробити щось сучасніше, з калами або що?

— Мамо...

---

¹ Кокетка й любителька пишних суконь, головна героїня роману Марґарет Мітчелл «Звіяні вітром», дія якого відбувається в період з 1861 по 1873 рік.

— І доведеться ушити сукню в поясі. Як вийшло, що ти схудла?
Ти мало їси?

— Серйозно? Хочеш, щоб я *це* одягла?

— А в чому річ?

— Воно... *рожеве*.

— І дуже тобі пасує.

— Ти *колись* бачила мене в рожевому?

— Я шию таку самісіньку сукенку для Реджини. Ви матимете такий милий вигляд разом! Мама й доця в однакових сукнях!

— Реджина — так. А от я точно ні.

Губи Анджели почали тремтіти. Це був такий самий загрозовий сигнал, як перші попереджувальні попискування ядерного реактора.

— Я всі вихідні просиділа над цією сукнею. Кожен стібок, кожен рюш пришила власними руками. А ти не хочеш її одягнути навіть на моє весілля?

Джейн ковтнула слину.

— Я цього не казала. Або не зовсім *це*.

— Це написано в тебе на обличчі. Ти її ненавидиш.

— Ні, мамо, *це* чудова сукня. — «*Хіба для клятої Барбі*».

Анджела опустила на ліжку й зітхнула так, ніби була героїнею фільму, що от-от мала померти.

— Знаєш, можливо, нам із Вінсом слід просто втекти. Від цього всі стануть щасливіші, чи не так? Мені не доведеться мати справу з Френкі. Не треба буде хвилюватися через те, кого включити в список гостей, а кого ні. А тобі не доведеться вбиратися в сукню, яку ти ненавидиш.

Джейн сіла на ліжку поруч з нею, і органза настовбурчилась навколо її колін, як величезна куля солодкої вати. Вона прибила її.

— Мамо, ти ще навіть остаточно не розлучилася. У тебе стільки часу, скільки знадобиться, щоб усе спланувати. У цьому і є кайф від весілля, хіба ні? Ти не повинна нікуди поспішати.

Вона підвела погляд, почувши, як дзвонять у двері.

— Вінс нетерплячий. Знаєш, що він мені сказав? Що хоче нарешті отримати свою наречену. Хіба це не мило? Я почувуюся як у тій пісні Мадонни. Знову незайманою¹.

Джейн підскочила.

— Я відчиню двері.

— Нам варто було побратися в Маямі, — крикнула Анджела, коли Джейн виходила зі спальні. — Це було б значно простіше. І дешевше, бо не довелося б годувати всіх родичів!

Джейн відчинила вхідні двері. На порозі стояло двоє чоловіків, яких вона найменше хотіла бачити цього недільного ранку.

Її брат Френкі розсміявся, заходячи в дім.

— Що це за жаклива сукня?

Її батько, Френк-старший, увійшов слідом, проголосивши:

— Я тут, щоб поговорити з твоєю матір'ю.

— Тату, зараз не підходящий час, — сказала Джейн.

— Я тут. Час підходящий. Де вона? — запитав він, роззираючись по вітальні.

— Не думаю, що вона хоче розмовляти з тобою.

— Вона мусить поговорити зі мною. Ми маємо покласти край цьому божевіллю.

— Божевіллю? — сказала Анджела, виходячи зі спальні. — Хто б казав про божевілля.

---

¹ «Like a Virgin» — титульна пісня з другого студійного альбому американської співачки Мадонни.

— Френкі каже, що ти надто захопилася, — мовив батько Джейн. — Ти справді хочеш вийти за цього чоловіка?

— Вінс освідчився мені. Я відповіла «так».

— А як щодо того, що ми досі не розлучені?

— Це лише на паперах.

— Я їх не підпишу.

— Що?

— Я сказав, що не підпишу ці папери. І ти не вийдеш за цього хлопця.

Анджела недовіркою засміялася.

— Це ти від мене пішов.

— Я ж не думав, що ти так просто одружишся!

— А що я маю робити? Сидіти і страждати через те, що ти покинув мене заради неї? Я досі молода жінка, Френку! Чоловіки мене хочуть. Хочуть спати зі мною!

Френкі простогнав:

— Господи, ма.

— І знаєш що? — додала Анджела. — Це мій найкращий секс! Джейн почула, що в спальні дзвонить її мобільник. Вона проігнорувала його і схопила батька за руку.

— Думаю, тобі ліпше піти, тату. Ходімо, я проведу тебе.

— Я рада, що ти пішов від мене, Френку, — сказала Анджела. — Я знову живу своїм життям і знаю, як це, коли тебе цінують.

— Ти моя дружина. Ти досі належиш мені.

Мобільний Джейн, який ненадовго замовк, задзвонив знову, наполегливо, так, що його вже не можна було ігнорувати.

— Френкі, — благально сказала вона, — заради Бога, допоможи мені! Виведи його з дому.

— Ходімо, тату, — сказав Френкі й поплескав батька по спині. — Вип'ємо по пиву.

— Я ще не закінчив.

— Ні, закінчив, — відказала Анджела.

Джейн кинулася до спальні й викопала телефон зі своєї сумочки. Намагаючись ігнорувати лайку у вітальні, вона відповіла:

— Ріццолі.

Детектив Даррен Кроу сказав:

— Ти нам тут потрібна. Як швидко зможеш доїхати?

Жодної ввічливої преамбули, жодних «*будь ласка*» або «*чи не могла б ти*» — просто чарівний, як завжди, Кроу.

Вона відповіла так само різко:

— Я не чергую сьогодні.

— Маркетт збирає три команди. Я керую цією. Фрост щойно прийшов, але нам потрібна жінка.

— Я правильно почула? Ти сказав, що вам потрібна допомога жінки?

— Слухай, наш свідок надто приголомшений, щоб сказати нам хоч щось. Мур уже пробував поговорити з малим, але він вважає, що тобі з ним пощастить більше.

«Малий». Це слово змусило Джейн замовкнути.

— Ваш свідок — дитина?

— Йому десь тринадцять чи чотирнадцять. Він один вижив.

— Що сталося?

По телефону вона почула інші голоси на фоні, стакато діалогу людей, що працювали на місці злочину, та відлуння чисельних кроків у кімнаті з твердою підлогою. Вона могла уявити Кроу з його голлівудською стрижкою, який бундючно стоїть у центрі, випнувши груди, розправивши плечі.

— Тут довбана кривава баня, — сказав він. — П'ять жертв, серед яких троє дітей. Наймолодшому не більше восьми років.

«Я не хочу це бачити, — подумала вона. — Не сьогодні. І ніколи». Але спромоглася сказати:

— Де ви?

— Маєток на площі Луїзбург. Тут скрізь довбані фургони журналюг, тож тобі доведеться припаркуватися за квартал чи два.

Вона здивовано моргнула:

— Це сталося на Бікон-Гілл?

— Так. Навіть багатіям дістається.

— Хто жертви?

— Берnard і Сесілія Акермани, вік п'ятдесят і сорок вісім років. І їхні три прийомні дочки.

— А хто вижив? Теж один із їхніх дітей?

— Ні. Його звали Тедді Клок. Він прожив з Акерманами кілька років.

— Прожив з ними? Він родич?

— Ні, — сказав Кроу. — Він їхній вихованець.